

Boldogkő vár tündérei

Sok-sok száz esztendeje, bizony már több mint hétszáz éve, nagy csapás érte szép hazánkat. Az ázsiai pusztaságok nomád lovasai, a tatárok betörték az országba... Útjukban mindent felégettek, elpusztítottak. IV. Béla király csak nehezen tudott ellenük sereget gyűjteni. Végül mégiscsak sikerült, s a szőke Sajó partján, az emlékezetes Muhi pusztán megütközött velük. Tudjuk, szörnyű vereséget szenvedett, maga a király is csak üggyel-bajjal tudott megmenekülni. Mielőtt azonban a Sajó völgye, majd a Bükk felé vette volna útját, a csatatér helyétől nem messze, a Hernád parti Aszaló községbe menekült.

E helység akkor királyi birtok volt. Itt lakott a király kedves aszalómestere, Bodó. A király és kísérete a falut üresen találta, csupán egy öreg koldus lézengett az egyik kapu alatt. Ő vezette a menekülőket a szőlődombon lévő aszalókunyhóba. Ott az aszalómester - aki személyesen ismerte a királyt, hiszen többször vitt neki Budára aszalt gyümölcsöt - nagy tisztelettel, de mély szomorúsággal fogadta a tépett ruhában menekülő uralkodót.

- *Csatát vesztettem, Bodó - kezdte a király. - Lehet, hogy holnap már ideérnek a tatárok, és életem veszik.*
- *No, abból nem esznek! - kiáltotta elszántan Bodó. - Ne félj, felséges uram, úgy elrejtelek, hogy maga Batu kán sem talál meg.*
- *Úgy legyen! - helyeselt a király meghatottan. - Jóságodért hálám nem marad el.*

Aztán Bodó a királyt és kíséretét jobbágyruhába öltöztette, majd a kunyhó alatt elnyúló, hosszú pinceüregbe rejtette. Nem telt bele két nap sem, máris ott volt egy tatár csapat. Hangoskodott, követelődött, s fennen kiáltozta a vezérük:

- *Erre jött a magyar király, neked tudnod kell róla!*

Bodó süket öregembernek tetette magát, s csak vállát vonogatta.

- *Add elő a királyt!*
- *Megaszaltam az almát!*
- *Vagy akkor adj marharépat!*
- *Üresek már itt a vékák!*

Rettenetes méregbe gurult a tatár csapat vezetője, mert sehogy se boldogult az öreggel. Végül nagy káromkodások közepette továbbnyargalt felfelé a Hernád-völgyén. IV. Béla és kísérete mindent halott a pincében. Este, hogy följöttek, hálálkodva köszönte meg a király Bodó leleményességét.

- *Itt nem maradhatunk, újabb csapatok jönnek, s te életeddel fizetsz jóságodért - mondta a király, majd hozzátette: - Nagy erdőségbe kell mennünk, ahol jól elrejtőzhetünk.*

Az éj leple alatt a Bodó mestertől kapott lovakon és az általa mutatott úton tovább menekült IV. Béla és kísérete.

Hazánk nagy szerencséjére nem sokáig tartózkodtak honunkban a tatárok. Batu hazavezette csapatait, mert uralkodó akart lenni, minden tatárok főkánja.

Megtudta ezt Bodó aszalómester is, s kerek egy esztendőre a nomádok kitakarodása után annak is hírére vette: él a király, és immáron Budán tartózkodik. Nem is teketóriázott sokáig! Gyorsan megrakott hét társzekeret aszalt gyümölccsel, s a bakra egy-egy leányt ültetett.

IV. Béla örömmel fogadta a finom csemegéket, mivel nagy szegénység uralkodott akkor a királyi udvarban is.

- *Köszönöm gondosságodat! - szólott a felség elégedetten - , de áruld el nékem, hol szerezted hét ilyen szép leányt?*
- *Nem kellett szerezni, mert megvoltak... Hiszen mind az enyéim.*

Ne is mondjam, hogy micsoda nagy csődület támadt e hírre a királyi udvarban. Maga a felséges asszony is előjött udvarhölgyeivel a hét csudaszép leányt látni.

- *Valóságos tündérek! - szólott elragadtatással az egyik főúr.*

(Egy ideig csakugyan úgy emlegették őket, mint "Bodó tündéreit".)

Az aszalt gyümölcsök lerakása után a király magához hívatta Bodót, s a legfőbb íródeákjával nagy pergament íratott.

- *Kétszer is hálás vagyok néked - szólott. - Egyszer megmentetted életemet a tatároktól, most pedig az éhségtől. Ezen írás szerint neked adom Aszaló és Bodolló községeket, valamint a környéküket, fel egészen a Zempléni hegyekig.*

Nagy hálálkodások közepette köszönte meg Bodó a király jóságát.

- *Van azonban egy kikötésem - szólalt meg újra IV. Béla. - Öt éven belül a legalkalmasabb helyen erős várat kell építened, ahonnan az egész vidéket beláthatod, és szükség esetén az ellenségtől is megvédheted.*

No, ne is mondjam, de ettől ugyancsak nagy gondba esett Bodó aszalómester! Hogyne, hiszen öt év nagy idő, s ráadásul neki hét lánya van, akiket idestova férjhez kell adnia.

A királlyal azonban nem szállhatott vitába, hiszen jobbágy létére nemessé, nagybirtokossá tette. Megköszönte hát az uralkodó jóságát, aztán a hét üres társzekérrel, bakjukon a hét szép lánnyal a Hernád völgye felé vette útját. Hazaérve megmutatta lányainak a birtokról szóló pergament. Hej, csudamód megörültek annak! Csak akkor néztek nagyot, amikor a vár ügyét megemlítette az apjuk...

Töprenkedtek, hogy mit is tegyenek? Naphosszat ezt tárgyalták, de semmi eredményre nem jutottak. Hanem a harmadik napon így szólott Mári, a legkisebb:

- *Mondanék én egyet, vár lesz belőle!*
- *Halljuk, Halljuk! - követelték a többiek.*
- *No, akkor jól figyeljetek! Mi már nemes kisasszonyok vagyunk, nekünk már nemes urak fogják tenni a szépet.*
- *Ebből még nem lesz vár! - szól bele Kati, a legidősebb.*
- *Várj, néném, várj sorodra! Szóval nekünk nemes urak fognak udvarolni. De feleségül csak azokhoz megyünk, akik egy évig építik nekünk a várat! Hét év alatt csak felépül!*
- *De a király öt évet adott! - szól bele a kötekedő Kati.*

Épp akkor ért oda Bodó, a lányok apja.

- *Azt a felség meghosszabbíthatja, ha szépen épül. Megdicsérlek hát eszességedért, Márikám! Még ma megírom a királynak, hogy öt helyett hét évet adjon!*

No, ez ennyiben maradt...

Hanem egyszer lovas hírnök érkezett Budáról az aszalói Bodó udvarházba. Levelet hozott magától a királynétól, aki bálba hívta a hét Bodó lányt. Ne is mondjam, hogy micsoda öröm támadt az eladó lányok között! Heteken át aztán egyebet sem tettek, mint varrtak, varrtak.

A királyné báljában pedig a hét Bodó lány volt a legszebb. Meg is akadt rajtuk a leggazdagabb és a legelőkelőbb ifjak szeme. Háromnak még a bál éjszakáján meg is kérték a kezét. Ám a Bodó lányok - fogadalmukhoz híven - csak annak adták kezüket, akik egy évig várat építenek.

- *Ez nem akadály - mondotta a három fiatal főúr. - Csak jelöljétek ki a vár helyét!*

Ezután Bodó mester és a király emberei több napon át járták a birtokot, míg végül egy közepes nagyságú hegyen, egy kiugró sziklakő mögött alkalmas helyet találtak. Hamarosan kezdetét vette a várépítés. Nemsokára pedig a még pártában lévő leánynak is került vőlegénye, s így a hét év alatt olyan szépséges vár épült, hogy csudájára járt az egész ország.

A sziklát előbb Bodókőnek, a várat pedig Bodókő várának nevezték el...

Itt tartották meg aztán az új vár falai között mind a hét leány lakodalmát, méghozzá a király

kérésére: egyszerre. Nem is volt olyan híres-nevezetes lagzi azóta sem a hegyes-völgyes Abaújban! Az csak természetes, hogy maga a király is ott volt, feleségével.

- *Mondanék én valamit - szólott a király. - E vár ezután Boldogkőnek neveztesse, mivel a hét szép leány, a hét tündér itt volt a legboldogabb!*

Azóta is így hívják, a falai büszkén magasodnak!